

H HARLEQUIN[®]

*Miljon naela väärt
abielu*

Michelle Douglas

Romantika

Originaali tiitel:
Michelle Douglas
The Million Pound Marriage Deal
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kristina Guhse
Toimetanud Katrin Kessler
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© 2018 by Michelle Douglas
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja
teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04360419
ISBN 978-9949-82-402-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja

Kui ma veel teismeline olin, tahtsin endale vanemat venda – mitte tema võimalike tarkade nõuannete, lahke ja toetava õla või isegi sõbraliku narrimise pärast. Ma tahtsin vanemat venda ainult tema sõprade pärast. Ja minu peas olid nad alati armsad, lahked ja õige pisut salapärased.

Kahtlustan muidugi, et reaalsus oleks osutunud vägagi erinevaks. Kui mul oleks olnud vanem vend, oleks tema sõpradest saanud lihtsalt osa meie perest – nagu minu ja mu õe sõpradest. Kuid see fantaasia on mul kaua meeles mõlkunud ning otsustasin selle lõpuks Sophie ja Willi loos ellu äratada.

Sophie ja Will on teineteise elu ääremaadel juba viisteist aastat olemas olnud, kuid alles selle loo sündmuste käigus õpivad nad teineteist tõeliselt tundma. Ma loodan, et nauдите nende avastusretke sama palju kui mina.

Kallistades

Michelle

Mälestades James (Jim) Morrist
(23.04.1951 – 21.11.2017),
keda igatsevad kurvastusega kõik,
kes teda tundsid ja armastasid.

Esimene peatükk

Kiire pilk üle Soho restorani andis Sophiele aimu, et ta oli esimesena saabunud – mis oli tavapärane.

„Ja see on tunnustuseks mulle,“ pomises Sophie endamisi, enne kui lähenevale kelnerile naeratas. „Ma usun, et teil on Trent-Patersoni nimele laud kinni pandud.“

„Muidugi, proua.“

Kelner ei pidanud broneeringut isegi üle kontrollima, vaid juhatas Sophie läbi restorani laua juurde, mis asetses alkoovis ja oli ülejäänud ruumist palmidega eraldatud. Willi tundes oli tegemist ilmselt maja parima lauaga. Sophie juurdles, kas see oli üks neist kohtadest, kuhu Will tavaliselt oma naise tõi.

Mitte et need oleksid olnud *tema* naised, muidugi. Neid lihtsalt jalutas tema elust nii palju läbi.

Sa ei tohi rääkida.

Sophie surus taas ohke maha.

Restoran oli peen, mõistagi, ja hoidus minimalistlikest joontest, mis parasjagu moes olid, rõhutades kujunduses hoopis koloniaalstiili, mis oli olnud populaarne rohkem kui sajandi eest. See meenutas Sophiele Rafflesit Singapuris, kuid ilma kuumuse ja niiskusega. Tegu polnud asutusega, mis oleks pidanud end tõestama. Sophie võttis istet.

„Kas tohin teile midagi juua pakkuda, proua?“

„Jah, palun. Gaseeritud mineraalvesi oleks kena.“

Mees pilgutas silmi, enne kui ta nägu taas veatuks maskiks muutus. Ah... nii et ka tema tundis Sophie ära, mis? Naine pani vastu soovile meest narrida. *Uus leht, mäletad?*

Sophie piilus läbi palmide ülejäänud ruumi ja raputas pead. „Kohutav,“ pomises ta. Tavaliselt kohtusid nad Williga Tate Moderni kohvikus, kus neil oli võimalus silmitseda pigem neile avanevat vaadet kui teineteist.

Ja kus nende õlad puutusid aeg-ajalt kokku. Juhuslikult, muidugi – Will ei puudutaks iial oma parima sõbra väikest õde. Eriti nüüd, kui Peter oli surnud. Kuid need juhuslikud hetked panid Sophiet alati end vähem üksi tundma.

„Hullumeelne,“ pomises ta. „Lisaks, sa pead lõpetama endaga sel moel rääkimise või keegi kuuleb sind pealt.“ Ta mõtles sellele hetke ja kehitas siis õlgu. „Mis siis?“

Praegu polnud ju sajanditagune aeg, kui teda oleks võidud säärase ekstsentrilisuse tõttu süüdi mõista. Pealegi, meedia ja ta isa olid omistanud talle palju vürtsikamaid nimetusi kui *bullumeelne*.

Ta vaatas, kuidas kelner naasis mineraalvee ja Williga, ning tundis igatsust Tate Modernis asuva kohviku järele, kust avanes vaade hallile linnale. Ent tänane päev nõudis õitsvamamat ümbrust. Täna oli Peteri sünnipäev.

Võib-olla seetõttu tundiski ta end selles õhulises, valgete ruloodega ja kõikjal laiuvate palmidega ruumis nii klaustrofoobiliselt.

Will ei näinud teda nii hästi kui tema Willi, aga Sophie püüdis meest mitte liiga pingsalt uurida, kuigi ahvatlus selleks hiilis ta teadvuse ääremail. Nagu ikka hakkas ta süda kiiremini lööma, kui ta neid võimatult laiu õlgu, pikki jalgu ja saledaid puusi nägi. William Trent-Paterson oli sellise kehaehitusega, mis sundis iga ruumis olevat naist valve-seisangut sisse võtma, piltlikult öeldes. Üks naine oli kord Sophiele märkinud, et tal on iga kord ovulatsioon, kui ta pilk Willile langeb.

Sophie püüdis tõrjuda eemale kõik mõtted ovulatsioonist, munarakkudest ja paljunemisest. Hoolimata sellest, milline Will välja nägi, teadis Sophie, et mees surub huuled teda nähes iga kord õhukeseks kriipsuks.

„Kui kahju,“ pomises Sophie, sest Will meeldis talle tegelikult väga. Samas, talle pakuks rahuldust näha, kuidas Will paksuks läheb. Kasvõi natuke. Kõigest üks viga – muud ta ei palunudki. Võib-olla tunneks ta end siis mehega võrdsemana.

Sa võiksid sama hästi paluda, et sulle kuu taevast alla toodaks.

„Sophie,“ lausus Will tema juurde jõudes.

Nagu arvata võis, olidki mehe huuled kokku pigistatud. Ka nahk ta silmade ümber oli pingul. Sellest oli kahekordselt kahju, kuna Willil oli kena naeratus, kuigi Sophie nägi seda harva.

„Tere, Will.“

Sophie tõusis püsti ja nad suudlesid teineteist üle laua põgusalt põsele. Sophie meeli tabasid laimi- ja sügavam muskusenoot. Ta tõmbus eemale ja istus uuesti toolile, püüdes eirata südame jõulist tukslemist kurgus.

See oli iga kord nii – kunstlik distants ja südame põksumine.

Sophie kahtlustas, et selle taga oli asjaolu, et maailmas polnud ühtegi teist inimest, kes oleks Peterit sama palju armastanud kui tema... peale Willi.

Ja isa, aga see oli liiga raske.

Alates tigidusest, mis kaasnes vanemate lahkukolimisega ja järgnenud lahutusega, kui Sophie oli üksteist ja Peteri kuusteist – kui vanemad olid keskendunud vaid sellele, kuidas üksteisele haiget teha –, olid nad Peteriga teineteiselt tuge leidnud. Nad olid justkui taibanud, et

neil polnud rohkem perekonda, kellele loota. Sophie oli andnud endast parima, et Peterist ei kasvaks liiga sünge ja tõsine mees, samal ajal kui Peter oli endast parima andnud, et õde ei lakkaks tundmast, nagu temast ei piisaks. Sophie oli teda tohutult imetlenud. Oli temast sõltunud.

Ja nüüd oli ta läinud...

Sophie ei suutnud uskuda, millise augu see tema ellu oli jätnud.

See pani teda mõtlema, et nad peaksid Williga kohtudes teineteist tugevalt embama, teineteisele toeks olema. Aga see polnud kunagi nii.

Sest tegelikult ei meeldinud ta Willile.

Kuid mingi kummalise autunde tõttu hoidsid nad ühendust, lugupidamisest Peteri vastu, millele nad polnud valmis alistuma. Kas Will oleks kergendust tundnud, kui ta poleks kohale ilmunud – kui Sophie lihtsalt ei tuleks enam nende igakuistele kohvijoomistele ja harvadele lõunatele? Kas Will tunneks, et ta on täitnud Peteri ees mingisuguse väljaütlemata kohustuse ja on nüüd vaba? See mõte pani Sophie südame valutama. Ta ei saanud tulemast lakata. Will oli üks tema viimaseid sidemeid Peteriga. Ja Peter oli ainus inimene, kes oli teda tõeliselt tema enda pärast armastanud.

Ta ei saanud sellest loobuda. Ta ei saanud lasta Peteril minna, mis tähendas, et ta ei saanud lasta Willil minna. Ja ta tahtis Willile öelda, kui kahju tal selle pärast on, kahju, et oli olukorra mehe jaoks keeruliseks teinud.

Aga ta ei öelnud seda. Sest see tekitanuks Willis ebamugavust... ja Sophie ei tahtnud teha midagi, mis paneks Willi end ebamugavalt tundma. Ta soovis mehe naeratama panna, kui ainult suudaks.

„Sa näed morn välja.“

See lajatas Sophie tagasi olevikku. „Andesta, igatsen lihtsalt veidi seda... mis oleks võinud olla.“

Will sulges silmad ja pigistas ninaselga ning Sophie taipas, et Willi arvates oli ta Peterist rääkinud. *Muuda olukord rõõmsamaks.*

Sophie viipas käega restoranile. „Ma pole siin varem käinud.“

Will ajas end sirgu. „Kas sulle meeldib siin?“

„Siin on kena,“ vastas Sophie, sest ta käitus Willi juuresolekul alati viisakalt.

Mees hakkas hämmastaval kombel naerma. „Sa vihkad seda.“

„Nojah, tegelikult olen ma kohutavalt näljane. Nii et kui toit on hea, siis muu pole mulle oluline.“

Willi huuled tõmbusid uuesti kitsaks jooneks. „Tavaliselt sa vaevalt puutud oma toitu.“

„Ma võin sulle lubada, et süüa tänane oma taldriku tühjaks.“ *Pubas leht.*

Will kergitas pilkavalt kulmu. „Sa kavatsed tellida vaid rohelist salatit, kas pole?“

Sophie lõi menüü kinni. „Ma võtan lamba.“

„Suurepärase valik, ma võtan sama.“ Will ulatas kelderile menüü pilku Sophielt pööramata. „Kuidas su isa elab?“

Rituaaliks muutunud küsimused algasid. Sophie surus ohke maha. Talle meeldinuks vaid kordki... Ta surus ka selle mõtte maha. „Võidukana, et mind on sunnitud nõudmistele alluma ja kõiki tema eesiseisvaid heategevusüritusi juhtima.“

Praegu. Sophie keerutas laua all kella ümber randme. Ta pidi leidma viisi, kuidas kähku palju raha koguda. Väga kähku. Tal polnud aimugi, kuidas seda teha. Isa maksis heldelt, et Sophie käituks nagu tema ürituste korraldaja, kuid seda polnud ligilähedaltki piisavalt, et Carlat päriselt aidata... et midagi tema heaks muuta. Ta polnud nii rumal, et isalt laenu küsida. Isa tunneks sellest liiga palju rõõmu, kui saaks talle öelda, kui väga ta oma emaga sarnaneb, ning ta pikalt saata.

Tumedad silmad uurisid teda teiselt poolt lauda. „See on vaid su enda süü.“

Tõsi, aga... „Mõni galantsem mees poleks seda välja ütlenud.“

„Ma ei tunne end täna galantsena, Sophie. Ma tunnen, et tahaksin midagi puruks lüüa.“

Sophie kõrvad läksid kikki. Vau, see oli ootamatu. *Huvitav.*

Kuid Will vaid raputas ennast ja küsis: „Kuidas Carlal läheb?“

Sophie isu kadus, kui ta Peteri kihlatu nime kuulis. Ta silmitses pigem palme kui Willi, valu kurgupõhjas tuikamas. Ta oli leivanuga sõrmitsenud, ent pani selle nüüd ettevaatlikult käest, kartes, et lööb selle endale muidu jalga. Mille ta oligi ära teeninud, aga *selle* eest võidakse ta luku taha panna. Pealegi, sellest poleks kellelegi abi. Ta ei saanud vastutuse eest kõrvale põigelda. Mitte sel korral.

„Nii hästi, mis?“

Carla oli narkovõõrutusravil – narkovõõrutusravil, mille jaoks Sophie pidi proovima raha leida. Ent Carla oli talt vaikimisvande võtnud ja Sophie võlgnes talle selle. Vähemalt niigi palju. Enesepõlgus õilmitses ta rinnus.